

Budskabet fra England burde sive ind i den danske regering, nemlig at det, der kan forbedre konkurrenceevnen, er, at man sætter skatten på arbejde ned, sådan at danske virksomheder får andet og mere end blot fædrelandskærlighed som argument for at blive i Danmark.

Kigger man så lidt på, hvad der ellers sker, ja, så er det jo sådan, at skatterne både i amterne og kommunerne nu langt de fleste steder kommer til at stige, og man kan jo ikke sige andet, end at regeringen siden 1993 har holdt sig til, når det gælder skattestigninger.

Regeringen fik en meget venlig overskrift i pressen for et par dage siden, nemlig at der siden 1993 var kommet 30 nye skatter og afgifter til. Det, som man glemte at fortælle, er, at det er 30 nye skatter og afgifter med indbyggede forhøjelser. For erhvervslivet er det jo selvfølgelig ubehageligt med forhøjelser, og hver eneste gang der kommer skatteændringer, ja, så skal man have programmeret sin regnskabsmaskine osv. om, og som det blev opgjort i Børsen den 23. januar, har vi alene på erhvervsområdet siden 1993 haft 31 nye skattelove med stigninger og kun 4 med lempelser, og for personskatterne er det 21 nye love med stigninger og kun 8 med lempelser.

Det bliver selvfølgelig ikke ved med at gå. Det ved man godt ude i landene omkring os, og dér reagerer man, dér agerer man, for dér ønsker man at bevare arbejdspladserne, og det samme skal vi gøre i Danmark.

Regeringen har så valgt at sige, at det vigtigste, vi skal foretage os i dette efterår, er en dagpengereform, og bevares, det er da en fornuftig ting. Der er en lang række problemer på arbejdsmarkedsområdet, som vi også synes der er grund til at gøre noget ved. Men når det gælder samspilsproblemerne, det problem, som Rockwoolfonden gjorde opmærksom på tilbage i foråret, nemlig at ganske mange danskere ingen økonomisk gevinst har ud af at gå på arbejde, så løses det problem ikke ved at sende dem på et VUC-kursus eller på et AMU-kursus.

Det er ikke den måde, man løser problemet på. Man løser problemet præcis, som fru Mimi Jakobsen fik det sagt igen i dag, nemlig ved, at skatten på arbejde skal sættes ned. Det er det, som Tony Blair også har indset i England.

Så fik vi offentliggjort, at a-kasserne jo har et stigende antal ansatte, til trods for at antallet af ledige er faldende. Det vidste vi nu godt i Fremskridtspartiet, for vi har hen over sommeren fået regnet tingene sammen, og kendsger-

ningen er den, at udgifterne til at drive det, vi vil kalde ledighedsfabrikken, nemlig alle disse mennesker, der tjener på, at der er ledige, i 1992 var 12,4 mia. kr., og nu bruger vi 15,5 mia. kr.

Så kan man sige, at nå ja, men det er vel ikke en stigning, der er så slem. Man glemmer bare, at i mellemtiden er ledigheden faldet fra 318.000 til 190.000, og derfor koster det i dag 82.000 kr. pr. ledig plus selvfølgelig dagpengene, mens det i 1992 kun kostede 39.000 kr.

Vi kan ikke forstå, at det er blevet mere end dobbelt så dyrt at forvalte de ledige på de år, og derfor mener vi, at et af de væsentligste elementer i en dagpengereform er at få hele den administration, hele den ledighedsfabrik, barberet ned, sådan at man kan se, at det ikke er på AF-kontorerne, man skal have et ekstra tykt lag smør på brødet, men at det rent faktisk kan lade sig gøre også i det offentlige at vise mådehold. I så fald er vi overbevist om, at langt de fleste dagpengemodtagere vil have mere forståelse for, at der også på deres områder vil ske reduktioner.

Den samlede opgørelse over de folk, der er kommet i arbejde siden 1992, viste i øvrigt, at det har kostet omkring 1 mio. kr., hver gang det offentlige bringer én i beskæftigelse. Det koster 1 mio. kr. i bare administration at bringe én i beskæftigelse. Det er knageme dyrt. Oveni kommer så, at man skal have indrettet den nye arbejdsplads osv.

Der er en lang række problemer, og de problemer mener vi regeringen alt for nemt er kommet om ved her under åbningsdebatten.

Noget af det, som vi til gengæld synes er roseværdigt i regeringens åbningstale, er, at statsministeren nu har slået fast, at befolkningen må have forståelse for, at der skal ske prioriteringer, og det er jo lige præcis det, vi har ment og peget på i alle årene. Der kan ikke blive råd til det hele, og så er der nogle ting, der er vigtigere end andre. Vi har foreslået, at man inden for kulturbevillingerne holder en pause. Jeg mener, Danmark stander jo ikke i våde, fordi man lader gå 2 eller 3 år, inden man begynder at ombygge Det Kongelige Teater. Danmark stander jo ikke i våde, fordi man ikke bygger et nyt kunstmuseum i Århus før om 2 eller 3 eller 4 år. Men der er faktisk ganske mange mennesker, hvis liv afhænger af at få bevilget penge til en seriøs behandling på sygehus og andre steder.

Et af de mere eksotiske forslag, der jo kom her sidst på sommeren, var, at billedkunstnerne lige pludselig forlangte 143 mio. kr. i en særlig